

Даниял кітабы — Жүз он бірінші

Аян кітабының бірінші қасіретіндегі Абубакардың пайғамбарлық маңызын ашу

Jeff Pippenger
2024-03-02

Бірінші «Қасіреттің» пайғамбарлық тарихында Мұхаммедтен кейін ерген жетекші Мұхаммедтің қайын атасы Әбу Бәкір Абдуллаһ ибн Әби Құхафа болды. Біз оны Әбубәкір деп атаймыз. Алғашқы төрт аятта оған да, Мұхаммедке де ишара жасалған. Әбубәкір Мұхаммедтен кейінгі алғашқы ислам билеушісі болды, әрі тарих оның өз сарбаздарына берген бір бұйрығын жазады; сол бұйрық Аян кітабының тоғызыншы тарауының төртінші аятында бейнеленген. Бұл бұйрық үшінші «Қасірет» келген кезде басталған мөрлеу үдерісін бейнелейді; ол сондай-ақ Жетінші Керней де, үшінші періштенің келуі де болды.

Сонда бесінші періште кернейін тартты, мен көктен жерге құлаған бір жұлдызды көрдім; оған тұңғиықтың кілті берілді. Ол тұңғиықты ашты; сонда тұңғиықтан алып пештің түтініндей түтін шықты; әрі тұңғиықтың түтінінен күн мен ауа қараңғыланды. Түтіннің ішінен жер үстіне шегірткелер шықты; оларға жердегі шаяндардың күші сияқты күш берілді. Оларға жердің шөбіне де, ешбір көк өсімдікке де, ешбір ағашқа да зиян келтірмесін, тек маңдайларында Құдайдың мөрі жоқ адамдарға ғана зиян келтірсін деп бұйырылды. Аян 9:1–4.

Көктен құлаған «жұлдыз» — өз қызметін 606 жылы бастаған Мұхаммед еді. Мұхаммедке «тұңғиық құдықты» «ашатын» «кілт» берілді; соның нәтижесінде «түтін» көтеріліп, «күн мен ауаны» қараңғылатты және оларға «шаяндардың» күші тәрізді «билік» берілген «шегірткелерді» шығарды. Сол кілт римдіктердің әскери қуатын әлсіреткен әскери шайқас болды; осылайша Ислам соғысының көтерілуіне жол ашылды. Тұңғиық құдық — Исламның туған жері Арабияның символы, ал түтін жер жүзіне таралуға және солтүстіктегі Африканы, оңтүстіктегі Еуропаны және Арабияны жайпап өтетін шегіртке топтары қаптайтын сол географиялық кеңістікті иемденуге тиіс болған Исламның жалған дінін бейнелейді. Шегірткелер — Исламның символы, ал билік пайғамбарлық мағынада әскери қуатты білдіреді. Олардың күші тосыннан соққы беретін шаяндардың күші сияқты болуға тиіс еді. Урия Смит былай дейді:

«Көктен жерге бір жұлдыз құлады; оған тұңғиықтың құдығының кілті берілді.»

«Парсы патшасы өз өнері мен құдіретінің ғажайыптарын ой елегінен өткізіп отырған шақта, оған Меккенің беймәлім бір тұрғынынан Құдайдың елшісі ретінде Мұхаммедті мойындауға шақырған хат келіп жетті. Ол бұл шақыруды қабылдамай, хатты жыртып тастады. “Құдай Хосроестің патшалығын осылайша быт-шыт қылып, оның жалбарынуын кері қайтарады”, — деп жар салды араб пайғамбары. Осы екі Шығыс империясының шегінде тұрған Мұхаммед олардың өзара қырып-жоюының барысын іштей қуанышпен бақылады; және парсылардың жеңістері қызған шақтың өзінде ол, көп

жыл өтпей-ақ, жеңіс қайтадан римдіктердің туларына оралады деп алдын ала айтуға тәуекел етті. “Бұл болжам айтылды делінетін уақытта, оның орындалуынан анағұрлым алыс ешбір пайғамбарлық бола алмас еді, өйткені Ираклий билігінің алғашқы он екі жылы империяның таяп келе жатқан күйреуін аңғартқан еді.”...»

«Хосрой Римнің Азия мен Африкадағы иеліктерін бағындырды. Ал сол кезеңде “Рим империясы” “Константинополь қабырғаларымен, Грекияның, Италияның және Африканың қалған бөлігімен, сондай-ақ Азия жағалауындағы Тирден Требизондқа дейінгі кейбір теңіз жағалауы қалаларымен ғана шектеліп қалды. Алты жылдық тәжірибе ақырында парсы монархын Константинопольді жаулап алудан бас тартуға және Рим империясын құтқару құны ретінде төленетін жыл сайынғы алымды нақты белгілеуге көндірді,—мың талант алтын, мың талант күміс, мың жібек шапан, мың жылқы және мың қыз. Гераклий осы масқара шарттарға қол қойды. Бірақ оның Шығыстың кедейлігінен сол қазыналарды жинап алуы үшін қолына тиген уақыт пен мүмкіндік батыл да жанкешті шабуылды әзірлеуге барынша жұмсалды».

«Парсы патшасы беймәлім сарацинді менсінбей, Меккенің жалған пайғамбарының хабарын келемеждеді. Тіпті Рим империясының күйреуінің өзі де Мұхаммедшілдікке, не алдамшылықты қарумен таратушы сарациндерге жол ашпаған болар еді, егер парсылардың монархы мен аварлардың қағаны (Атиланың ізбасары) Цезарьлар патшалықтарының жұрнағын өзара бөлісіп алған болса да. Хұсраудың өзі құлады. Парсы және Рим монархиялары бір-бірінің күш-қуатын сарқып бітірді. Ал жалған пайғамбардың қолына қылыш берілерден бұрын, оның жолын бөгеп, құдіретін талқандай алар еді дегендердің қолынан сол қылыш қағып түсірілді.»

«Сципион мен Ганнибалдың күндерінен бері империяны құтқару үшін Ираклий жүзеге асырған ісінен батылырақ ешбір әрекет жасалған емес. Ол Қара теңіз бен Армения таулары арқылы қатерлі жолмен алға жылжып, Парсының қақ жүрегіне дейін еніп барды және ұлы патшаның әскерлерін қансырап жатқан өз елін қорғауға кері шақыртты.»

«Таң атқаннан күннің он бірінші сағатына дейін жан аямай шайқасылған Ниневия шайқасында, сындырылған не жыртылған байрақтарды есептемегенде, парсылардан жиырма сегіз ту тартып алынды; олардың әскерінің басым бөлігі қырылып-жойылды, ал жеңімпаздар өз шығындарын жасырып, түнді ұрыс даласында өткізді. Ассирияның қалалары мен сарайлары алғаш рет римдіктерге ашылды.»

«Рим императоры қол жеткізген жаулап алулар арқылы күшейтілген жоқ; әрі дәл сол уақытта және дәл сол құралдар арқылы Арабиядан шыққан сансыз сарациндерге — сол өңірден қаптаған шегірткелер іспетті — жол әзірленді; олар өз жорықтарының барысында қараңғы әрі алдамшы Мұхаммедтік сенімді таратып, парсы және рим империяларының екеуін де тез арада қаптап кетті.

Бұл фактінің неғұрлым толық айқындалуын қалау мүмкін емес; мұны алдыңғы үзінділер алынған Гиббонның сол тарауды қорытындылайтын сөздері қамтамасыз етеді.

«Гераклийдің туы астында жеңісті әскер жасақталғанымен, бұл табиғатқа қайшы күш

салу олардың қуатын шынықтырғаннан гөрі, сарқып жібергендей көрінеді. Император Константинопольде не Иерусалимде салтанат құрып жатқан кезде, Сирия шекарасындағы көзге түсе бермейтін бір қаланы сарациндер тонады, әрі оны құтқаруға алға жылжыған кейбір жасақтарды олар қырып тастады,—егер бұл ұлы төңкерістің алғышарты болмағанда, кәдімгі әрі елеусіз ғана оқиға болар еді. Бұл қарақшылар Мұхаммедтің елшілері еді; олардың жанталасқан ерлігі шөлден шығып келді; әрі өз билігінің соңғы сегіз жылында Гераклий парсылардан тартып алған сол аймақтардың өзін арабтарға жоғалтты.

«“Тұңғық көктерде емес алдау мен фанатизм рухы” жер бетіне босатылды. Тұңғыық шыңырауды ашу үшін бір ғана кілт керек еді, ал ол кілт — Хосровтың құлауы болды. Ол Меккенің белгісіз бір тұрғынының хатын менсінбей жыртып тастаған еді. Бірақ ол өзінің “даңқ жалқынынан” ешбір көз өте алмайтын “қараңғылық мұнарасына” құлаған кезде, Хосровтың есімі кенеттен Мұхаммедтің есімінің алдында ұмыт болуға тиіс болды; және жарты ай жұлдыздың құлауын күткендей, өзінің көтерілу сәтін ғана күткендей көрінді. Хосров толық күйреп, империясынан айырылғаннан кейін, 628 жылы өлтірілді; ал 629 жыл “Арабияны жаулап алумен” және “Мұхаммедшілердің Рим империясына қарсы алғашқы соғысымен” ерекшеленеді. “Бесінші періште керней тартты, мен көктен жерге құлаған бір жұлдызды көрдім; оған тұңғыық шыңыраудың кілті берілді. Сонда ол тұңғыық шыңырауды ашты.” Ол жерге құлады. Рим империясының қуаты сарқылғанда, ал Шығыстың ұлы патшасы өзінің қараңғылық мұнарасында өлі жатқанда, Сирия шекарасындағы белгісіз бір қаланың тоналуы “ұлы төңкерістің кіріспесі” болды. “Қарақшылар Мұхаммедтің елшілері еді, және олардың жанталасқан ерлігі шөлден лап етіп шықты.”»

«Тұңғыық ор.—Бұл атаудың мағынасы грек тілінен айқындалады; онда ол «терең, түпсіз, аса терең» деп анықталады және кез келген иен, қаңырап бос жатқан, өңделмеген мекенге қатысты қолданылуы мүмкін. Ол жердің алғашқы ретсіз, аласапыран күйіне де қолданылады. Жар. 1:2. Осы жағдайда бұл сөз шегінен шегіртке топтарындай сарбаз-сарациндердің қалың қолы шыққан Арабия шөлінің беймәлім иен кеңістіктеріне орынды түрде қатысты болуы мүмкін. Ал парсы патшасы Хосровтың құлауы түпсіз ордың ашылуы ретінде әбден бейнелене алады, өйткені бұл Мұхаммедтің ізбасарларының өздерінің көмескі елінен шығып, алдамшы ілімдерін отпен және қылышпен таратуына жол ашты; сөйтіп олар өз қараңғылықтарын бүкіл Шығыс империясының үстіне жайғанға дейін солай етті». Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495–498.

Бесінші керней болып табылатын бірінші қасірет Исламның Римге қарсы соғысының басталуын айқындайды, сондай-ақ Рим мен Парсы арасындағы, Рим жеңіске жеткен, бірақ сол арқылы өзінің әскери күшін Ислам билігінің көтерілуіне тосқауыл қоя алмайтындай дәрежеде сарқып жіберген шайқасты да айқындайды. Бірінші қасірет пен екінші қасіреттің пайғамбарлық сипаттары үшінші қасіреттің пайғамбарлық сипаттарын айқындайды, әрі алғашқы екі қасіретті үшінші қасіреттің тарихының рәміздері ретінде тану маңызды, өйткені сол тарих 2001 жылғы 11 қыркүйекте басталған жүз қырық төрт мыңды мөрлеу кезеңін білдіреді. Алғашқы үш аятта Мұхаммед арқылы бейнеленген пайғамбарлық

тарихтан кейін, төртінші аят Мұхаммедтен кейінгі алғашқы жетекші Әбу Бәкірді таныстырады.

Оларға жердің шөбіне де, ешбір көкке де, ешбір ағашқа да зиян келтірмеу бұйырылды; тек маңдайларында Құдайдың мөрі жоқ адамдарға ғана зиян келтірсін делінді. Аян 9:4.

Әбу Бәкірдің бұйрығы ислам жауынгерлеріне сол кездегі Рим иеліктерінде болған ғибадат етушілердің екі түрінің арасын ажыратуды тапсырды. Бір топ — бастарының артқы жағын қырып жүретін (тонзура) кейбір діни ордендері бар әрі жексенбі күнгі құлшылықты ұстанатын католиктер еді. Екінші топ — жетінші күнгі сенбіні сақтаушылар болды, ал сенбі — Құдайдың мөрі.

«Мұхаммед қайтыс болғаннан кейін, оның қолбасшылық билігін 632 жылы Әбубәкір қабылдап алды; ол өз билігі мен үкіметін әбден орнықтырған бойда, Арабия тайпаларына айналма хат жолдады, одан төмендегі үзінді келтіріледі:—»

““Жаратқан Иенің шайқастарын жүргізгенде, ерлерше шайқасындар, арқаларынды көрсетпендер; бірақ жеңістерің әйелдер мен балалардың қанымен былғанбасын. Ешбір құрма ағашын құлатпандар, егін алқаптарын өртемендер. Жеміс ағаштарын кеспендер, әрі жеу үшін бауыздайтындарыңнан басқасына малға ешбір зиян келтірмеңдер. Қандай да бір келісім не шарт жасасаңдар, соған берік тұрыңдар, сөздеріңе мығым болыңдар. Жол-жөнекей монастырьларда оңашада өмір сүріп, сол жолмен Құдайға қызмет етуді мақсат еткен кейбір діндар адамдарды табасыңдар; оларды жайына қалдырыңдар, оларды да өлтірмеңдер, монастырьларын да қиратпандар. Сондай-ақ шайтанның синагогасына тиесілі, төбесін қырып тастаған басқа бір текті адамдарды да табасыңдар; олардың бастарын қақ жарыңдар, әрі не мұхаммедші болғанша, не алым-салық төлегенше, оларға ешбір рақымшылық көрсетпендер.””

«Пайғамбарлықта да, тарихта да адамгершілігі молырақ өсиеттердің қатыгез әмір сияқты соншалықты мұқият орындалғаны айтылмайды; алайда оларға дәл солай бұйырылған еді. Ал жоғарыда келтірілгендер — барлық сарацин жасақтарына бұйрықтар беруге міндетті көсемдерге Әбубәкірдің берген нұсқаулары ретінде Гиббон жазып қалдырған жалғыз өсиеттер. Бұл бұйрықтар пайғамбарлықпен дәлме-дәл үндесіп, дәл өзі халифтің өлімді адамның әмірінен де жоғары бір әмірге белгілі түрде де, тікелей де мойынсұнып әрекет еткеніндей; әрі Иса дініне қарсы соғысуға шығып, оның орнына мұхаммедшілікті тарату әрекетінің дәл үстінде, ол Иса Мәсіхтің Аянында өзінің айтатыны алдын ала білдірілген сөздерді қайталады.»

«Олардың маңдайларындағы Құдайдың мөрі.—7:1–3-тарау жөніндегі түсіндірмелерде біз Құдайдың мөрі — төртінші өсиеттің сенбісі екенін көрсеткенбіз; әрі тарих қазіргі дәуір бойы шынайы сенбіні сақтаушылар болғаны фактісі жайында үнсіз емес. Бірақ осы жерде көпшілікте мынадай сұрақ туындады: сол кезде маңдайларында Құдайдың мөрі болған, сол арқылы Мұхаммедшіл езгіден азат етілген адамдар кімдер еді? Оқырман осы дәуір бойы маңдайларында Құдайдың мөрі болған, яғни шынайы сенбіні саналы түрде сақтаған адамдар болғаны жөніндегі, бұған дейін де аталып өткен, фактіні есінде ұстасын; сондай-ақ бұдан әрі пайғамбарлықтың айтатыны мынау екенін ескерсін: осы

күйретуші түрік күшінің шабуылдары соларға емес, басқа бір топқа бағытталған. Осылайша мәселе барлық қиындықтан арылады; өйткені пайғамбарлықтың шын мәнінде тұжырымдайтыны осы ғана. Мәтінде тікелей тек бір ғана адамдар тобы назарға алынады; атап айтқанда, маңдайларында Құдайдың мөрі жоқтар; ал Құдайдың мөрі барлардың сақталуы тек астарлап қана енгізілген. Тиісінше, тарихтан біз олардың ешқайсысы сарациндер өз өшпенділігінің нысандарына түсірген апаттардың қай-қайсысына да тартылғанын білмейміз. Олар адамдардың басқа бір тобына қарсы жіберілген еді. Ал осы адамдар тобына келетін жойылу басқа адамдардың сақталуымен салыстырылып қойылмайды, тек жердің жемістері мен көгерішінің сақталуымен ғана салыстырылады; яғни: шөпке де, ағаштарға да, ешбір көк нәрсеге де зиян келтірмеңдер, тек адамдардың белгілі бір тобына ғана. Және орындалуында біз басқыншылар әскерінің, әдетте мұндай әскерлер жойып жіберетін нәрселерді, атап айтқанда, табиғаттың келбеті мен өнімдерін аямай, қайта соларды аман қалдырған таңғаларлық көрінісін көреміз; әрі маңдайларында Құдайдың мөрі жоқ адамдарға зиян келтіруге берілген рұқсатқа сай, Шайтанның синагоғасына жататын, төбелері қырылған діндарлар тобының бастарын жарып отырғанын көреміз.»

«Бұлар, сөзсіз, монахтардың бір тобы, яки Рим-католик шіркеуінің өзге бір тармағы болған. Мұхаммедшілердің қаруы соларға қарсы бағытталды. Бізге, егер бұл әдейі белгіленген деу артық болмаса, оларды маңдайларында Құдайдың мөрі жоқтар деп сипаттауда айрықша лайықтылық бар сияқты көрінеді; өйткені Құдай заңының мөрін тартып алып, шынайы сенбі күнін жойып, оның орнына қолдан жасалған жалғанын орнатқан дәл сол шіркеудің өзі. Сондай-ақ біз пайғамбарлықтан да, тарихтан да Әбу Бәкір өз ізбасарларына тиіспеуді бұйырған адамдар Құдай мөрінің иелері болды, немесе міндетті түрде Құдай халқын құрады деп түсінбейміз. Олардың кім болғанын және қандай себеппен аман қалдырылғанын Гиббонның мардымсыз куәлігі бізге хабарламайды, әрі оны білудің өзге амалы бізде жоқ; бірақ Құдайдың мөріне ие болғандардың ешқайсысына тиіспегеніне, ал айқын түрде оған ие болмаған басқа бір топтың семсерден өткізілгеніне сенуге бізде толық негіз бар; осылайша пайғамбарлықтың нақты белгілері толықтай орындалады». Урия Смит, Daniel and Revelation, 500–502.

Мұхаммед қайтыс болғаннан кейін Әбу Бәкір Мұхаммедтің ізбасарларын Халифатқа біріктірді; сондықтан олар тарихи тұрғыдан екі бөлек тұлға болғанымен, бірге алғанда олар бірінші қасіреттің Ислам куәлігінің басталуын білдіреді, ал бірінші қасіреттің тарихын белгілейтін тарихи тұлға — Мұхаммед.

Екінші қасіреттің тарихының басында Мұхаммед II 1453 жылы Константинопольді жаулап алды. 1449 жылы Исламды бейнелейтін төрт періште босатылды. Бірінші қасіреттің басталуы мен аяқталуы, тиісінше, бірінші және екінші Мұхаммедпен белгіленген. Пайғамбарлық тұрғыдан алғанда, бірінші қасіреттің тарихының басталуы мен аяқталуы Альфа мен Омеганың таңбасын алып жүреді.

Екінші қасіреттің басталуы төрт періште туралы уақыттық пайғамбарлықты қамтиды; олар сол кезде босатылып, кейін 1840 жылдың 11 тамызында тежелген Исламды бейнелейді. Сол

сәттен бастап 1844 жылдың 22 қазанына дейін бір жүз қырық төрт мыңның мөрленуі бейнеленеді. Екінші қасіреттің басталуы Исламның босатылуын айқындайды, ал оның аяқталуы Исламның тежелуін білдіреді. Бірінші де, екінші де қасіреттің басталуын олардың аяқталуымен байланыстыратын нақты пайғамбарлық белгілері бар.

Үшінші қайғыны айқындау үшін алғашқы екі қайғы бірінің үстіне бірі, «жолға жол,» орналастырылуға тиіс. Исламның алғашқы екі куәгері арқылы айқындалатын пайғамбарлық сипаттардың бірі — олардың Альфа мен Омеганың таңбасымен басталуы мен аяқталуын белгілейтін белгілі бір уақыт мерзімін бейнелеуі. Оларда екінші бір таңба да бар, өйткені бірінші қайғының басталуы Құдай халқының мөрленуін айқындайды, ал екінші қайғының аяқталуы да Құдай халқының мөрленуін айқындайды.

Үшінші қасірет Ислам Аянның он үшінші тарауындағы жердегі аңға кенеттен әрі күтпеген жерден шабуыл жасағанда келді; осылайша мөр басу кезеңі басталды. Жүз қырық төрт мыңға мөр басу жуықта келетін жексенбілік заңмен аяқталады, ал сол діннен безуге жауап ретінде ұлттық діннен безу ұлттық күйреуге ұласады. Пұтқа табынушы Рим мен папалық Римде бейнеленгендей, ұлттық күйреу Құдайдың кернейлік соттары арқылы жүзеге асады. Үш қасірет сондай-ақ кернейлер болып табылады. Үшінші қасіреттің Исламы, жуықта келетін жексенбілік заң кезінде Америка Құрама Штаттарына, жүз қырық төрт мыңға мөр басу кезеңі аяқталғанда, тағы да кенеттен әрі күтпеген жерден соққы береді. Бұл кезең бірінші қасіреттің бастапқы кезеңі арқылы да, сондай-ақ екінші қасіреттің аяқталу кезеңі арқылы да бейнеленген.

Біз бұл зерттеуді келесі мақалада жалғастырамыз.

Сонда Сара Мысырлық Ажардың Ыбырайымға туып берген ұлының мазақ етіп жүргенін көрді. Сондықтан ол Ыбырайымға: «Осы күнді де, оның ұлын да қуып жібер; өйткені осы күннің ұлы менің ұлыммен, яғни Ысқақпен бірге мұрагер болмайды»,— деді. Бұл іс Ыбырайымға өз ұлы үшін өте ауыр көрінді. Бірақ Құдай Ыбырайымға былай деді: «Бала үшін де, күнің үшін де мұны ауыр көрме; Сара саған не айтса, соның үніне құлақ ас; өйткені сенің ұрпағың Ысқақ арқылы аталатын болады. Бірақ күннің ұлынан да Мен бір халық шығарамын, себебі ол да сенің ұрпағың». Сонда Ыбырайым таңертең ерте тұрып, нан мен бір торсық су алды да, оларды Ажарға беріп, иығына артып, баланы қоса жіберді; ол кетіп, Беер-Шеба шөлінде қаңғып жүрді. Торсықтағы су таусылғанда, ол баланы бір бұтаның түбіне тастап кетті. Сосын өзі одан бір садақ атарлықтай жерге барып, қарсы отырып алды; өйткені: «Баланың өлгенін көрмейін»,— деді. Ол оның қарсысында отырып, дауысын көтеріп жылады. Сонда Құдай баланың даусын естіді; Құдайдың періштесі көктен Ажарды шақырып, оған: «Не болды саған, Ажар? Қорықпа; өйткені Құдай баланың жатқан жеріндегі даусын естіді. Тұр, баланы көтеріп ал да, қолыңмен ұстап жүр; өйткені Мен оны ұлы халық етемін»,— деді. Сонда Құдай оның көзін ашты, ол суы бар құдықты көрді; барып, торсықты суға толтырды да, балаға ішкізді. Құдай баламен бірге болды; ол өсіп, шөлде тұрды және мерген болды. Жаратылыс 21:9–20.